

JAUME BARTUMEU CASSANY
President de Progressistes-SDP

PLAÇA DEL POBLE

Davant del fracàs

Seguim, si fa o no fa, allà on érem

Fins i tot si tinguéssim l'esperança que aquesta segona onada de la pandèmia no prendrà l'abast de la primera no sabríem si els primers mesos de l'any vinent seran de normalitat tensa o d'anormalitat controlada.

En tot cas del que sí tenim la seguretat és que seran esgotadors, com ho estan sent aquestes darreres setmanes del 2020. Com acabarà tot plegat?

D'una banda se segueixen registrant força contagis, el que indica que les mesures adoptades fins ara per a controlar la pandèmia no estan donant l'efecte desitjat i per tant que el descabellament de la gestió i coordinació encara són deficientes.

D'altra banda, el país segueix confinat *de facto* amb la frontera del riu Runer tancada per a l'accés a Andorra de la ciutadania que viu a la Península Ibèrica.

Sort en tenim, una vegada més de França, que tot i trobar-se en una molt difícil situació pel rebrot de la pandèmia, ens ha tingut en compte facilitant l'accés a Andorra per la frontera del Pas de la Casa. Un accés, tanmateix, restringit pel que fa a l'autorització de despesa dels viatgers.

Un amic que llegeix les meves opinions publicades m'ha recriminat darrerament un excessiu pessimisme, demanant-me que intentés aportar un missatge d'esperança.

Té tota la raó, i els que donem públicament la nostra opinió ho hauríem d'intentar.

Però he de confessar que es fa força difícil, que em costa

molt trobar esperança davant d'aquesta situació, perquè el panorama neguiteja.

Contribueixen al neguit, vulguin o no, les institucions públiques, que la pandèmia ha situat davant totes les seves contradiccions, i també el sistema d'informació massiva propiciat per l'era digital.

Tanta informació ens acosta massa sovint a la gran desinformació.

S'ha escrit ja que afirmar no

**Em costa trobar
esperança en la
situació actual, el
panorama neguiteja**

és informar, d'igual manera que hi ha una diferència entre informar i opinar. Les xarxes socials han esdevingut el regne de les afirmacions sense cap garantia de credibilitat o solvència.

La inseguretat dels que governen –amb molt rares excepcions– s'ha posat de manifest traslladant als anomenats “experts”, científics i sanitaris, el pes de les decisions.

I ja he escrit que això genera una perillosa confusió perquè curar i governar són dues coses ben distintes.

En qualsevol cas ara sembla ja una evidència que la pandèmia durarà mesos i mesos i els costos econòmics s'acumularan.

La idea, escoltada fa uns mesos, que aquests costos no els pagaran ni els treballadors ni les

empreses, sinó directament l'Estat, era d'una gran candidesa.

El confinament que vam patir aleshores i el quasi confinament que estem patint aquesta tardor va molt més enllà de l'inconvenient d'haver de donar voltes al pis o l'apartament com si hom fos un lleó engabiats, o de la contrarietat de trobar-se davant la prohibició de sortir de casa o de poder fer sopars d'empresa o d'amics i familiars.

La situació comportarà dissortadament fallides, acomiadaments, joves que no trobaran feina i persones menys joves que perdran la seva. Tot plegat pesará molt en les vides de treball anorreades i en les existències personals esquinqades.

La màquina econòmica necessita més fusta, molta més, i sense demora.

La realitat actual pot ser encara pitjor. Polítiques equivocades i partidismes han endarrerit un combat sanitari i econòmic, que la societat andorrana està perdent, tal com les dades ens van recordant. I això ja va més enllà de la desconfiança, va de desesperació.

Convindria doncs enfortir la cooperació institucional i bandejar qualsevulla temptació d'utilitzar la pandèmia per a finalitats partidistes o personalistes. Ja s'ha vist amb el debat del Pressupost pel 2021 al Consell General: l'enfrontament i la batussa només aconsegueix empitjorar les coses.

De pragmatisme és del que anem més coixos. És hora de donar la talla.